r:
ren Drukke-
. 7.50
brieven en aan-
laan worden aan
39, Tongeren
2
' 38923.
mmer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Voor de aankondigingen buiten d provinciën Limburg en Luik, wend men zich uitsluitend tot de *Agen Havas* 13, Boulevard Adolphe Max BRUSSEL, 8, Place de la Bourse PARIJS en 6, Cream's Buildings LONDEN. E. C. 4.

ARI 1922.

SKAMP

e voorwaarden
ericht voor de
ter.

litiek.

moderne Staat
en; al meer en
genwoordig wil

j zich heeft aan-
en de opvoe-
ester geworden.
n zijn weten-
thoden eerbied
het geloof van
En hoe daarte-
der aan politiek
p schoolgebie
iat te botsen?
maatschappelijk
. dat de bijzon-
i de natuur. De
n. Begin nu het
nder aan poli-

t, voor wat het
nervvreemdbare
die rechten mis-
an hem ten strij-
onze godsdien-

dat? Is hij niet
uitdrukking van
wil zeggen van
? Waarom ons
willen in han-
ma door te drij-
de macht zouden
rogramma volle-

r van den Staat;
nds verweer en
ettelijke grond-
ero pen, van de
asistellen van de
mstelsel.
odsdienst met al
was het de ka-
! Des te meer
kheid meebrengt
n KRISTEN Staat

n elken waren
eren te kunnen
te breiden van
tkomt. De poli-
ste middelen om
zentlijken, juist
or een wetje van
ler grootste mid-
dien wensch te-
.
, de Kerk van de

ier, in ons België,
niet tegen den
llen voor den gek
blind en hoorende
odsdienst, dat is
politiek.
de Godsdienst!»
katholieke poli-

itgaven

en verstandig na-
lijke bestuurlijke
s gekozenen het
in alle rechtzin-

noer maken doch
Wijze bestuur-
Voor ons zijn 't
hannen, die op het

POSTRIJDER»

— 14 —

VAN LOO

ngeling, na eenen
reeds meenden wij
en van onze vijan-
en ons bedrogen.
egenstrever springt

ntmoedigen? Zijn
? Zijn onze wapens
onze armen daar-
en, wij zullen ons
ten outroven! 't Is
n nieuwe zege die
tz gelijker vijand.
ng Niets gevreesd,
ven als het eerste
chteloos uitwoeden,

hing begroette deze
de rangen der ge-
rbiedwaardige grij-
estalte en ondanks
heen hij nog sterk.
vreeselijken, zwa-
ch met diepen e r-
n meester.
plechtigen toon, de
; wij zwakken, wij
gen. Onze vaderen
voorouders en gij,
steeds beschermd.
ondersteund. Wij
n het niet vergeten.
gij ons immers aan
en u al wa. wij be-
en. Meester reken
ners laten!

voortooneel der tent veel lawaai en grimassen maken en binnen met een paar goocheltoeren de nij nieuwsgierigen kontent stellen.

We zien het ter Kamer in de provinciale raden in de gemeentebesturen; om de volksgunst te winnen eischen zij gedurig groote sommen voor jaarwedden en vermeerdering voor allerlei steun, voor vermakelijkheden enz.

Doch dat vraagt geld, veel geld en hij die met de behandeling der gelden gelast is, kan toch de uitgaven met geen kiekens dekken; koken moet kosten en waar moet het geld worden met men naar ontvangstmiddelen uitzien.

Voor gelijk welk bestuur moet in de noodwendigheid der uitgaven voorzien worden door Belastingen.

Spreek nu niet aan onze socialisten van belastingen.

Met uit te geven wint men vrienden, met te doen betalen kweekt men vijanden en om wille der politiek, wil men iedereen voldoen.

Kijk ze maar na in alle bestuurlijke korpsen, zij zijn overal dezelfden: om de volksgunst te winnen altijd maar vragen redelijk of niet: werkloosheidsteun, pensioen, vermeerdering van wedden enz. enz. zoodra men van belastingen spreekt zo gaan niet meer open.

Ja toch, om zich zonder kwetsen uit den slag te trekken hebben ze een deuntje geleerd dat ze hier en overal op denzelfden toon afgeven:

Doet betalen door iedereen, doch opgepast! raakt niet aan onzen porte monnaie!

Dit zullen ons de groote dagbladen betoonen

De liberale «Matin» van Antwerpen zegt:

«De zware belastingen waarmede de onroerende goederen bedreigd zijn, veroorzaken diepe verontrustting in de rangen der groote socialisten.

«De «Gazette» bestatigt met tijnen spot, dat sinds den dag dat die bedreiging zich heeft afgeteekend, al de socialistische eigenaars van Brussel hun heerenhuizen verkoopen om hun geld buiten het bereik van den fiscus te brengen. De «Libre Belgique» voegt er het geval bij van M. Max Hallet, socialistisch volksvertegenwoordiger en gemeenteraadslid van Brussel, die voor den mooien prijs van een millioen zijn heerenhuis der Louizalaan heeft verkocht.

«Men zegt anderzijds, dat de Antwerpsche socialisten zich voor een goeden prijs zoeken te ontmaken van het volksgebouw, altijd om de betaling der aangekondigde belastingen te ontwijken.

«En al dus, wanneer de socialistische eigenaars hun geld uit de nesten zullen getrokken hebben, zal de rode drukpers des te scherper kreten kunnen slaken tegen de «eerloeze kapitalisten» die men moet het bloed aftappen.

«Gelukkiglijk begint het Belgisch gezond verstand op te komen tegen zulke booze grappen.»

Ziet hoe dat alles nu samenhanet:

Besparingen, ja voorzeker zeggen allen samen.

Maar ook uitgaven en immer nieuwe, stijgende uitgaven, zegt eenieder in het bijzonder.

Doch uitgaven vergen inkomsten.

— Neemt ze van de eigendommen, roepen de socialisten; maar wanneer men hun raad wil volgen verkoopen zij hun eigendommen om aan de inkomsten niet te moeten bijdragen!

Dat oneerlijk spel dient te eindigen. Besparingen met vermeerdering van uitgaven zijn onmogelijk. De uitgaven boven ingekrompen te worden om de noodige besparingen mogelijk te maken.

Dit wil niet zeggen dat er niet dient beantwoord aan de maatschappelijk noeden en aan de vereischten van den maatschappelijken vooruitgang. Wat uit deze blijkt noodig te zijn, moet voldaan te worden, doch ook daartoe moet men de noodige dekmiddelen voorzien en dat kan maar, door wijze besparingen te doen op niet dwangnoodige uitgaven, die bijv. slechts aan politieke bedoelingen zou den beantwoorden.

Voor alle besturen geldt de spreuk:

«Zet uw tering naar uw nering, of uw nering krijgt de tering.

De Tramkwestie.

Wij ontvangen uit Vechmael het volgende schrijven, dat wij met genoegen inlasschen:

Vóór den oorlog was er veel spraak van een nieuwe tramlijn: Tongeren-Vechmael Heers Naar dit ook gingen het ontwerp uit van den heer Huibrigts van Tongeren. Het had veel bijval en al de belanghebbende gemeenten koesterden de zoete hoop, dat het zou verwezenlijkt worden. Edoch, Mijnheer Robert, van Oreye, had ook een ontwerp, namelijk: Tongeren-Oreye.

Veel werd er geschreven en gewreven over de voor en nadelen van beide voorstellen; verscheidene vergaderingen werden belegd en hij die ze bijwoonde weet dat het er dikwijls hevig toe ging.

Eindelijk werd er overeengekomen dat beide partijen volbening zouden krijgen dat de twee ontwerpen een van elkander afhankelijk geheel zouden uitmaken. 't Was bij deze gelegenheid dat Mijnheer Robert, in geestverrukking uitriep: «Voilà l'enfant de Monsieur Huibriets coupé en deux!»

Middelerwijl brak de oorlog los en van tram was er geen spraak meer. Nauwelijks echter was de wapenstilstand geteekend of Mijnheer Robert zette zich alweer met dezelfde taaie wilskracht als vroeger aan 't werk.

Gedoopt Het kind van den nijveraar groeit op, en naar men ons verzekert zal het binnen de twee jaar zijn zegevierend geluid over de Jekervallei doen weergalmen. Zeker, die overwinning strekt den heer Robert ter eere, maar wij zijn er in 't geheel niet mede gediend.

Van 't oorspronkelijke plan, geen woord meer, en nochtans Mijnheer Huybrigts is nog altijd bereid ons bij te staan; hij is een man van wilskracht en vooruitzicht, die zijne plannen weet door te drijven, ten minste als hij in zijne edele bedoelingen wordt gesteund.

Dien steun heeft hij sedert den oorlog met gebad. De belommerringen van den tijd hebben zulks belet, maar 't is te wenschen dat al de betrokken gemeenten steunen Tongeren aan 't hoofd, eens wakker geschud worden.

Tongeren, wie is 't die uwe markten bevolkt? Wie geft dien attrek aan uwe winkels en handelaars? Wie stuurt zijne kinderen naar uwe scholen?

Denkt daar eens rijpelijk over na, gaat eens zien, wat al volk, wat al gespan aan uwe Kruispoort de stad komt binnengestroomd, en gij zult wellicht in ons aller voordeel het hoofd opsteken. En gij invloedrijke personen, die zooveel in de melk te brokken hebt, de handen uit de mouwen u b. leen ons eene behulpzame hand; het welzijn uwer pachters staat op 't spel.

Heeren volksvertegenwoordigers en provinciale raadsleden, ook uwe krachtige medewerking roepen we in; de belangen van Oreye zullen weldra tot hun recht komen, denkt nu eens aan die uwer kiezers en toont dat gij uwen vereerenden post waardig zijt, dat gij het waarlijk goed meent, met hen, die zooveel vertrouwen in U stellen.

Eendracht baart macht!

Aan 't werk dus allen!

Ik heb in naam mijner dorpsgenooten een vuurken ontstoken, daarin moet geblazen worden op dat het weldra tot eene lichtlaaie vlam opstijge, want 't is een teeken van den tijd: de groote schreeuwers gaan met 't voordeel strijken.

VECHMAEL.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Een valsch politie inspecteur.

Een onschuldige gekerkerd om 250 frank los te maken.

Een dezer dagen bood zich een politieofficier, of ten minste een man die zich voor dusdanig uitgaf, in het kwartier van het 129e regiment artillerie te Epinal aan.

Hij vroeg daar naar den soldaat Martin, en toen men hem gemeld had dat de jongen er was, beval hij:

— Doe hem dadelijk aanhouden, hij heeft zich aan diebstal plichtig gemaakt.

Twee dagen nadien bood zich dezelfde politieofficier bij de moeder van den jongen aan, en na haar gezegd te hebben dat haar zoon een dief was, eischte hij 800 frank om de schuld van den jongen te voldoen. Mad. Martin die geen geld genoeg had, gaf hem eerst 250 frank, welke hij aannam.

Intusschen was het aan soldaat Martin gelukt nadat hij reeds luide zijn onschuld had bepleit, een alibi vast te doen stellen, dat juist bevonden werd, en oorzaak was dat hij na 3 dagen gevangen gehouden te zijn op vrije voeten werd gesteld.

Men zoekt nu ijverig den schurk op, die voor 250 frank een onschuldige deed aanhouden en eene ongelukkige moeder deed weenen en blozen om haar jongen die niets misdreef.

Een avonturier.

Zekere Edg. Dujardin, geboortig van Croix bij Roubaix, verzeilde op het einde van 1918 in de streek van Aurillac en nam er den naam aan van Jules Dubois. Stoutmoedig en onbeschroomd van aard, wist hij er spoedig op een goed bluntje te geraken bij den burgemeester van Maurac, die hem den post van gemeentesecretaris gat. Op 5 Juli 1919 trad de valsche Dubois, met behulp van eenzelvigheidsstukken welke hij zelf vervaardigd had, in den echt met eene juffer uit het dorp. Eenige weken later liet hij de jonge vrouw zitten en verdwaen met den inhoud der gemeente kas, zijnde 5.000 fr.

De zoogezegde Dubois trok naar Parijs, wist er een belleding vaste krijgen in een Bankhuis en verdwaen weer spoedig na een wissel van 100.000 fr. op zestrekken te hebben. Den 15 Januari was hij te Croix en terwijl het gerecht Jules Dubois zocht, huwde de kerel, onder zijn echten naam, eene juffer uit zijne geboortplaats. Eene maand nadien werd hij door de rechterlijke policie aangehouden en de rechtbank van Parijs veroordeelde hem tot 5 jaar gevang. Het parket van Rijsel eischte den gewezen gemeentesecretaris op om hem te doen veranwoorden voor schriftvervalsching en voor tweevoudig bijgeld, zwarte kunstenaarsheid, maar de geneesheeren die hem onderzochten verklaarden hem volkomen verantwoordelijk. Nu eindelijk uit den slag trekkende van al hun vingdrijf bleken aan de persoon is dat de juffer uit Mauras hauwde 't Gerecht is echter moedelijk genoeg om dieken en de avonturier is nu heel een aardig voor het Assisenhof van het Noorden verwachten.

Te duur verbruikingen.

Er zijn nog rechtsuis te Parijs! Zelfs weten te nog welkens op te trekken voor de afzetterij.

Twee vrienden — de «Figaro» vertelt het — ontmoetten elkaar dezer dagen op straat en willen samen een kop koffie gaan drinken. Zij gingen op het Renessance een inrichting binnen, waar muziek gemaakt bleek te worden.

— Kelner, twee koffie! beschelde een der vrienden.

— Onmogelijk, mijnheer, antwoordde de kelner, wij bestellen alleen maar koffie met likeur.

— Goed, dan maar twee koffie met twee likeur.

De vrienden dronken hun koffie en ook hun likeur. Het orkest speelde een polka en achter in de inrichting zag men dunse de menschen.

Toen de beide vrienden moesten vertrekken, brachte de kelner de rekening kwartig op een bord: Twee koffie: vijf frank; twee likeur: tien frank; totaal: vijftien frank.

— Vijftien frank? dat is duur!

— Pardon, mijnheer, volstrekt niet. Ge zijt hier niet in een gewoon koffiehuis, maar in een inrichting waar geduurst wordt.

— Dat kon ik niet zien; uwe prijzen staan niet aangeplakt.

Na betaald te hebben zijn de twee bezoekers naar den commissaris van politie gegaan bij wien ze een klacht tegendiend hebben wegens het niet aang plakt zijn van de prijzen. De bestuurder van de dure inrichting heeft nu terecht gestaan.

— Vijftien frank voor twee koffie met twee likeurtjes, dat is veel geld, heeft de rechter gezeid. Vijftien frank! Die heeft men niet eens altijd op zak.

En de bestuurder werd veroordeeld tot een boete van 200 frank.

Amerika.

Een nieuw oorlogstuig.

Men heeft in Amerika het land der ontwapening, een nieuw oorlogstuig uitgevonden, dat de wijze van krijgvoeren te land en te zee, heel en gansch overhoop werpen zal. Het toestel, dat is het grootste geheim gemaakt is, voor rekening van het Amerikaansch land en zeeleger, is een vliegmachien van kleinen omvang, geladen met eene al vernielende spriegstof, dat men van den grond in de lucht kan zenden, bij middel van dertinaansche golvingen. De luchttorpedo, want dat is het eigenlijk, kan van op eene afstand van 200 mijlen op eene vloot of op eene stad afgezonden worden. Bij de eerste proefnemingen vloog het toestel over New-York en viel, na twee Staten door getrokken te zijn.

Gemengde berichten

De griep.

Waarlijk, ziet hier terug de heilige griep! Of 't nu een Spansche is of een andere, 't doet weinig aan de zaak: ze waart hier rond, en 't is best ze niet te ontmoeten.

Wel zegt men dat ze hare slachtoffers niet al te erg stelt, maar bij hervallen kan het erger gaan.

Dat er van zij, ieder trachte ze te vermijden, en te dien einde zal hij zich onthouden van alle buitensporigheden, 't is gelijk van welken aard.

Nu, gevolt men toch de kwaal, ondanks alle voorzorgen, 't is te zeggen: hoofdpijn, keelpijn algemeene ongesteldheid, dan blijve men aanstonds binnen, kruipe in zijn bed en ontbiede den geneesheer. Want geneeskundige hulp is in de meeste gevallen zooniet onontbeerlijk, dan toch geraadzaam.

Een die van wijd te Dinant terugkeert.

Frans Pontenx, die over zeven jaar 85 jaar was, werd in 1914 door de Duitschers medegevoerd, zonder eenig respect voor zijne jaren.

Sinds hoorde men niets meer over hem en de familie had al een lijkdienst voor den overledene grootvader laten lezen die door eene veldkerk werd bijgewoond.

En thans heeft men het bericht ontvangen, dat verre van dood, Frans Pontenx, die thans op zijn 92 jar gaat, gaat en gezond in Sparje verblijft, en binnenkort te Dinant mag verwacht worden.

Een geval van ledenverstijving.

In een steenkolenmijn van Bitabrie, gal een 12-jarig knaapje, Boom Carnelo, van een heftige aandoening van bronchitis geen teeken van leven meer. De geneesheer die hem verzorgd had, teekende een verklaring van overlijden, en het lijkje werd gedurende 17 uren bewaakt. Toen men het bij de eerste tijden, bleek de moeder bij een laatste maal omheen zij slaakte een kreet van verbaring: de oogen van het kind openden zich en zijn lippen bewogen zich zachjes. De geneesheer werd terstond ontboden en verklaarde dat men hier voor een geval van ledenverstijving stond.

De hongersnood in Rusland.

Menschenetters.

In het pan-Russisch kongres der soviets te Moskow, heeft de afgevaardigde van de provincie Samara, de gezamelde Antonov Ovensky, ijselijke meedeelingen gegeven over den benarden toestand waarin de hongerlijders verkeeren. De menschen verslinden er klaarder en in het distrikt Remekoveski, zelfde provincie, durven de bewoners hunne dooden slechts begraven, wanneer zij in volle ligen staat van ontbinding verkeeren, uit vrees dat de lijken zouden ontgraven en opgeeten worden.

Ovensko verklaarde nogtans dat sedert slechts 15 ten honderd der hongerlijders kon en helpen. Het pan-Russisch hulpkomitee hoopten tegen half Januari 15 ten honderd der stad van te kunnen voorzien 50 ten honderd voksvassen personen. Het overige der bevolking zou den hongerdood sterven, daar de aan taande oogst nog zes maand af is.

«De lieden sterven, zegde hij, wachtende op hulp die niet komt; en uit den vreemde bereiken ons slechts ... woorden. Wij weten dat ouders hunne kinderen, naar de eindeloze steppen tragen en ze er achter laten, dat radeloose moeders hunne kinderen vermoorden en dat nog andere misdaden, te akelig om te vermelden, bedreven worden. Voor de provincie Samara alleen telt men twee mijoen stervenden.»

Tot deze bitere beschouwingen kan men opmaken waartoe het bolchevism, anders gezegd het socialism, het reusachtige Rusland gebracht heeft.

Lambrecht voelde zich diep getroffen. De woorden des grijsaards druipten als een zoete balsem in zijnen boezem. Het genoegen, de vreugd, het geluk dat zij hem veroorzakten was zoo groot, dat hij al de edelmoedige diensten door hem den zwakke zoo menigmaal bewezen met woeker beloond achte.

De jonge ridder sloeg eenen dankenden blik op zijne getrouwe onderdanen en de hand van den ouden grootmoedigen laat met kracht in de zijne prangende, sprak hij tot tranen toe bewogen:

— Vriend, ik dank u om uwe goede woorden. Ik bedank al uwe makkers wier gesoelens, ik geloof het, gij waarlijk hebt uitgedrukt. Uwe verklefdheid en uwe getrouwheid verdubbel n mijnen moed. Met maanen, als gij, durf ik alles tarten. Hebt vertrouwen. Hebt vertrouwen, vrienden, wij zullen zegevieren.

— Ja, wij zullen zegevieren, riepen allen geestdriftig, hunne knodsen, bijlen, en zwaarden boven het hoofd zwaaiend.

Midderwijl was een ruiter de vesten genaderd. Aan de wapenen die op zijn schild stonden, zag men zonder moeite dat hij in dienst was bij den graf van Vlaanderen. Volk op de wallen ziende richtte hij zich naar de plaats waar Lambrecht met zijne makkers stond. Aan Lambrechts statige gestalte en aan de ontzagbiedende uitdrukking zijns wezens was het niet moeilijk om raden dat hij de meester was der burcht.

De bode vergiste zich niet. Hij dreef zijn paard tot recht over den jongen ridder en sprak:

— Lambrecht van Loo, heer van Worteghem, de edele en doorluchtige Boudewijn graaf van Vlaanderen, gebiedt u door mijnen mond, u terstond op genade en ongenade, met al uw volk over te geven. Zooniet zal hij uw slot door geweld overmeesteren en geen steen ervan zal nog recht blijven.

— De graaf, antwoordde Lambrecht, heeft na den dood mijns vaders, mij in het bezit gesteld van dit slot voor zoolang ik getrouw bleef aan mijne plichten als onderhaan en ridder. Nooit ben ik aan die plichten te kort gebleven. Ik ben dus alleen heer en meester in mijne burcht. De graaf heeft mij hier niets te gebieden.

— Onbeschaamde! Hoe durft gij zulks beweren? riep de bode verontwaardigd, is het niet zijne ridderspliichten vervullen, eene weerlooze maagd aan de liefde van eenen ouden vader te ontrukken?

— Het was mijn plicht de vrouw aan den dwang haars vaders te verlossen. Men verleende de jonkvrouw volle vrijheid, en terstond schenk ik haar haren vader terug.

— Durft gij aldus, graaf, uwen doorluchtigen heer en meester weerstaan?

— Mijne voorouders streden menigmaal voor hunne vorsten, verklaarde Lambrecht met hoogmoed en met kracht. Meer dan eens stroomde het bloed der van hoofs voor de voorzaten van graaf Boudewijn. Op mij ook mag mijn vorst rekenen in het uur des gevaars. Doch ik heb gezworen deze vrouw te beschermen. Slechts door geweld en na mijnen dood zal men haar uit deze muren krijgen.

— Aanhoor dan uw vonnis, wederspannige, trouwlooze ridder, sprak de grafelijke bode. Lambrecht van Loo, al uwe goed verklaart de graaf verbeurd. Gij zelve zult voor zijnen rechterstoel verschijnen om er rekening te geven over uwen opstand en tot bloedig voorbeeld te strekken aan al die rustverstoorders en kwadrilligen. En gij dienaars en krijgslieden van den heer van Worteghem, weet, dat de roemrijke en machtige Boudewijn graaf van Vlaanderen, u ontslaat van alle verplichting jegens dien oproerigen leenheer. Hij gebiedt u terstond zijn slot en zijnen dienst te verlaten. Al wie hem eenige hulp leent wordt als landverrader aanzien en zonder oordeel met den dood gestraft.

Bij deze laatste woorden schaten Lambrechts makkers in vuur en vlam. Driegend en uitdagend stak nu zijnen wapens in de lucht. De vurige gloed der reeds ondergaande zon die nogmaals weten straalde, verkoperde nog hun bruin, manhaftig gelaat, en gaf hunne wezenstrekken door gramschap en strijdlust verwrongen, eene nog reeselijkere uitdrukking. Hun zicht alleen had meer dan eenen doen vreeden.

De bode zag dat er hier met woorden niets te winnen was. Hij draaide zijn paard met den kop naar het kamp der bondgenooten en onder het uitbraken eener laatste ledige bedreiging verliet hij de wallen van Lambrecht's slot.

Lambrecht bedankte andermaal zijne getrouwe onderdanen. Nog eenige stonden bleef hij op zijne wallen staan. Reeds begon het te duisteren als hij naar zijne burcht toe daalde. Hij begaf zich regelrecht naar eene groote benedenzaal. Deze zaal had Lambrecht geschikt om er de gekwetsten in te verzorgen. De ongelukkigen werden er verpleegd door eenige vrouwen, die altijd op het slot verbleven of wel die den moed hadden gehad, zich achter de muren van het kasteel te wagen.

Hier kwam Godelieve dagelijks hare teedere zorgen met hare gewone milddadigheid plegen. Hare onuitputbare goedheid, hare hemelsche zachtmoedigheid, haar engelachtig geduld, deden haar van al de lijdende aanbidden, van al de aanschouwers bewonderen.

Toen Lambrecht binnenkwam was Godelieve bezig met de wonden van eenen armen elendigdigen laat, met de liefdevolste teederheid te verbinden. De jongeling verdeed stil en bleef eenige stappen achter haar staan.

Lambrecht aanschouwde met aandoening hoe zacht, hoe minzaam, de edele jonkvrouw van het rijk en machtig huis van Schoorisse die taak van zuivere liefde, en tevens zelfopoffering jegens eenen elendigen laat wist te volbrengen.

Nog nooit had Godelieve hem zoo schoon, zoo verleidend, zoo hemelsch geschenen. Dit zicht legde onder zijn oog al de verborgene schatten die het hart dier eenvoudige maagd hield verborgen en het gedacht dat hij eensdaags voor altijd misschien aan het bezit van dien engel zou moeten verzaken, vervulde zijne ziel met eenen treu igen weemoed.

Nabij Godelieve stonden twee krijgslieden. Eenige minuten tevoren had zij hunne hulp beheid. Nu stonden beiden rustig over het nieuws van den dag te spreken.

— Gij weet daar niet p de wallen straks, Huibrecht vroeg de eene.

— Neen, Lieven, antwoordde de andere. Men had mijn mij e diensten noodig.

— 't Was recht mooi om de vijandelijke benden voorbij te zien trekken, vervolgde Lieven. Hoeveel duizende wapenlieden! Welke rijke, prachtige ridders!

— Men he ft het mij reeds verteld, wedervoer Huibrecht. Is het waar, vergezelt de graaf in persoon zijn leger?

Al werkende luisterde Godelieve alles st. Bij deze laatste woorden staakte zij haar werk en leende het oor met nog meer aandacht.

— Ja, de graaf was er wezentlijk bij, bevestigde Lieven. Hij heeft gezworen het slot ten gronde te verdelgen en onzen genadigen meester op voorbeeldige wijze te straffen.

Het lijnwaad, waarmede Godelieve den gekwetste verbond, ontschoot hare handen. Zij werd bleek als de dood zelve en al hare leden schudden van aandoening.

— Mijn God, mijn God! zuchtte zij.

En om hare ontsteltenis aan de krijgslieden te verbergen, keerde zij zich ijlings om. Daar stond zij rechtover Lambrecht. De jongeling bad hare ontsteltenis bemerkt. Glimlachend zag hij de jonkvrouw aan.

— Vreesnietmijn de handen van den heer van Gwere te vallen jonkvrouw, sprak Lambrecht. Gij zijt hier in zekerheid. Geen vijand, hoe machtig ook, zal u aan deze wallen ontrukken. Ik verantwoord hiervoor op mijn leven.

De maagd, zeer verrast zij, blozende. Haar gelaat was gansch overtuigd. Dien het dure sechtsenen stond. Er hoeft zij weder dorm bet hoofd in de hoog e. Haar weder hernemt zijner gewone ijskoude verachtene uitdrukking. Kalm en bedaard verbindt zij den gekwetste, spreekt hem een laatste troost in het oor en, zonder eenmaal naar Lambrecht om te zien, richt zij zich naar de deur en verlaat de zaal.

Van dien dag af toonde Godelieve haar meer en meer gestoord. Zij veinsde Lambrecht te vluchten. Opentijk liet zij hem zien dat zijne tegenwoordigheid haar hinderlijk is.

Zekeren morgen bij 't aan bij naar gewoonte de jonkvrouw op haar kamer ging gaan, werd hij zoo koel ontbaden dat hij voor altijd aan deze hoofsche opleftendheid verzaan te.

Doch zonder Godelieve te zien kon de jongeling niet leven. Hij nam de gelegenheden waar dat zij in de benedenzaal de gekwetsten ging verpleegen om zich in hare tegenwoordigheid te bevinden. Immer toonde hij zich heusch en vol eerbied ten hare toe. Hij verzoo alles wat haar aangenaam kon wezen. Vergeefs; het koppig meisje bleef gestoord.

De hoop, die tot dan toe nog in Lambrecht's boezem smeulde; van door wonderen van edelmoedigheid en zelfopoffering toch nog

het hart van Godelieve te overwinnen, werd door dit gedrag geheel uitgeloofd. De jongeling werd moedeloos. Zijn oog verloor zijnen tintelenden glans en dikwijls vonden zijne krijgsknechten hem in eenigen afgelegen hoek te mijmeren en te treuren.

XIII

Wanhoop.

De onverwachte aankomst van graaf Boudewijn hadden moed der bondgenooten hergeboord. Natuurlijk vond er ook eene geestdrift meer zijn. Ze zien het eerst ontmoedigd hadden, waren nu de heviste en eenen tweeden storm te vrijgen. Intusschen brandt van verlangen de ondergang der rebellen door eene schitterende overwinning uit te wissen.

Onmiddellijk na zijne aankomst vergaderde de graaf en de krijgsraad. De ramp er bestegno ten bewees hem genoeg dat Lambrecht met te mispriizen wesen als een verstandige en voorzichtige vechtmeer wilde hij rijpelijk de middelen beramen om het slot van Worteghem, zoo gemakkelijk als het mogelijk was, in handen te krijgen.

Boudewijn riep dus de oudste en ervarenste ridders in zijne tent.

— Hoe zou men best den oproerigen Lambrechtuit zijn nest verjagen?...

Rengen, de reesachtigsten, maanden dat men de burcht moest omsluiten en de bestormingen. Het duurde wel wat lang, doch dit kostte geen bloed en reeds genoeg was er verloren.

Andere, de hevigsten, waren van gedacht dat men maar terstond de wallen met ladders moest beklimmen. Door het overgroot getal, zou men Lambrecht en zijn volk, hoe dapper ook, wel overmannen. Eindelijk vroeg Hugo van Schoorisse het woord. Eikeen luisterde met aandacht naar de rede van den ouden krijgsman.

(Wordt vervolgd).

Eene nieuwe ketterij of de duivel des hoogmoeds

Een paar jaar geleden, werd zekere buur der stad Aken in opschudding gebracht, doordien zoogezegd wonder, dat menigen eenvoudigen, lichtgeloovigen mensch ontroerde; Ceci bij nader onderzoek bleek dat men hier meer alschuwelijk bedrog te doen had. Op eene kamer van zeker huis, stond ter vereering uitgesteld, een beeldeken den Heiland voorstellende en dat beeldeken zweette .. bloed. Maar, zoo als gezegd, het bedrog kaam aan het licht en 't was een amen en uit met het wonder.

Heel dit verteon was op 't getouw gezet door een afgesteldten Franschen priester, gehelpen door een vrouw die hem ingenomen had. Sinds trad de afgevallen priester de eeuwigheid in, maar uit het zaad dit hij hielp uitstrooien, is het onkruid gegroid eener ware ketterij.

Een groep verdwaalden van het eerste uur, heeft een soort Liebesbund gesticht, waarvan de vrouw, hierboven beloofd, de ziel schijnt te wezen. Die vrouw, zekere weduwe, Frau Romppen, is afkomstig uit Zuid Limburg. De Liebesbund zamelt giften in, voor het bouwen eener kerk, onder voorwendsel dat het oprichten van die kerk het uitbreken van een nieuwen oorlog zou weerhouden; komt echter de nieuwe tempel er niet, aan ontzetene God, als straf voor het onwillige menschdom, opnieuw het oorlogsmonster.

Als leider van deze secte werd onlangs gekozen een arbeider — op ingeving van den Hooge, heet het — die altoos een der voornaamste woordvoerders was van den bond.

Deze man leerarst, dat de opvolgers van Petrus, allen onwettig gekozen en gewijd zijn. Hij noemt zich den eersten rechtmatigen opvolger van den Apostel en heet zich dan ook «Petrus II». Men deelde ons mede, dat hij reeds zijn eersten «apostel» heeft «gewijd». Onlangs heeft hij, gehuld in namaakbisschoppelijke gewaden, voor den eersten keer «gepontifiecerd», en daarbij twee mulen wat hij noemt «Mis gelezen». Ook moeten zijne aanhangers dierlijk «geommunieerd» hebben.

Maar zie, dat de beweging reeds vuiten in het vaarwater der ketterij verzeilt. «Petrus II» zonder zich tijdens de «zondeloeiige» eremoen ... in ... zoo ... ter, ... hij den geloovigen verteld gesprekken met ... Ze ... Paus IX en Leo XIII, die volgens hem, beiden in de hel zijn. De eerste omzat hij ... der Onfeilbaarheidsverklaring heeft uitgesproken.

Tot dusver worden de vergaderingen gehouden in een huis. Petrus II en zijn aanhang verlangen echter van de stadsgeestelijkheid, dat deze hun een der katholieke kerken te Aken, ter beschikking stelt!

Een gedeelte hunner heeft in allen vorm, aan het gerecht kennis gegeven van zijn uittreden uit de katholieke kerk en daarvan aan de kerkelijke autoriteit afschrift gezonden.

Wij het niet onmogelijk is, dat er, bij de in Duitschland verblijvende landgenooten, propaganda wordt gemaakt, gecollecteerd wordt of geschriften worden aangeboden, achtea wij het geraadzaam onze lezers van dit nog meer treurig, dan belachelijk gedoe op de hoogte te stellen.

Onze Vorsten in Italië.

Prins Kuspoli die naar Rome vertrokken was in 't vooruitzicht der reis onzer Vorsten, is te Brussel terug gekeerd. Het reisprogram zou als volgt geregeld zijn: De Koning en de Koningin wantschuwlijk vergezeld door prins Leopold, zu len den 31 Januari te Rome aankomen. Zij zullen zich eerst naar het Quirinal begeven om de koningin van Italie te groeten. Daarna zullen zij een bezoek brengen aan 't Belgisch gezantschap waarna zij in het Vatikaan zullen ontvangen worden.

In het gezantschap terug zullen de Koning en de Koningin er kardinaal Gasparri, Staatssekretaris, en de personaliteiten van het Pauselijk Hof ontvangen. Vervolgens zullen de Belgische Vorsten hun intrek nemen in het Quirinal, waar zij vier dagen de gasten zullen zijn van koning Victor Emmanuel en van koningin Helena. Het program der drie laatste dagen is nog niet vastgesteld, maar men voorziet bezoeken aan geschiedkundige gedenksteekens, musea en misschien een tocht je naar Napels.

XIII

Wanhoop.

De onverwachte aankomst van graaf Boudewijn hadden moed der bondgenooten hergeboord. Natuurlijk vond er ook eene geestdrift meer zijn. Ze zien het eerst ontmoedigd hadden, waren nu de heviste en eenen tweeden storm te vrijgen. Intusschen brandt van verlangen de ondergang der rebellen door eene schitterende overwinning uit te wissen.

Onmiddellijk na zijne aankomst vergaderde de graaf en de krijgsraad. De ramp er bestegno ten bewees hem genoeg dat Lambrecht met te mispriizen wesen als een verstandige en voorzichtige vechtmeer wilde hij rijpelijk de middelen beramen om het slot van Worteghem, zoo gemakkelijk als het mogelijk was, in handen te krijgen.

Boudewijn riep dus de oudste en ervarenste ridders in zijne tent.

— Hoe zou men best den oproerigen Lambrechtuit zijn nest verjagen?...

Rengen, de reesachtigsten, maanden dat men de burcht moest omsluiten en de bestormingen. Het duurde wel wat lang, doch dit kostte geen bloed en reeds genoeg was er verloren.

Andere, de hevigsten, waren van gedacht dat men maar terstond de wallen met ladders moest beklimmen. Door het overgroot getal, zou men Lambrecht en zijn volk, hoe dapper ook, wel overmannen. Eindelijk vroeg Hugo van Schoorisse het woord. Eikeen luisterde met aandacht naar de rede van den ouden krijgsman.

(Wordt vervolgd).